

ע"פ 49460/05/22 - יוסף בר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"פ 49460-05-22 בר נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 428462/2020

בפני **כבוד השופטת הבכירה, ברנט-אב"ד**
כבוד השופט בורנשטיין
כבוד השופט דרויאן-גמליאל
המערער יוסף בר
נגד
המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

1. לפנינו ערעור על פסק דין מיום 08.05.22 שניתן בבית משפט השלום ברחובות מפי כב' השופטת זהר דיבון-סגל, בת"פ 34128-01-21, בו הורשע המערער בעבירות תקיפה חובלנית, איומים וגניבה, ונגזר עליו עונש של שלושה חודשי מאסר מותנה למשך שלוש שנים על העבירות בהן הורשע, קנס בסך 1,500 ₪ וחיוב בפיצוי המתלון בסך 3,500 ₪.

2. הערעור מכוון נגד הכרעת הדין ונגד גזר הדין.

כתב האישום וההליך בבית המשפט קמא:

3. על פי הנטען בכתב האישום, ביום 17.7.2020 בשעה 08:50 לערך, הגיע המתלון, טכנאי חברת תקשורת, לביתו של המערער, לצורך מתן שירות עקב טענות המערער על בעיות קליטה בביתו. כן נטען כי לאחר שביצע המתלון את הבדיקות הנדרשות ולא אותרה התקלה, הסביר למערער כי ייתכן ולכלוך על צלחת הלוויין גורם להפרעה בקליטה. בתגובה לכך, המערער צעק על המתלון באומרו: "תעוף מפה או שאני נותן לך מכות".

עוד נטען כי המתלון אסף את ציודו ויצא לכיוון שער היציאה מחצר הבית, המערער הלך אחריו והחל לתקוף אותו בכך שהכה בו בשתי מכות אגרופ לפניו, נטל מכסה של גלון צבע גדול והכה עמו בראשו של המתלון מספר פעמים. עוד נטען כי המתלון הרים ידו להגן על ראשו והפיל מידיו את ציודו האישי על הרצפה, ובזמן שניסה לאסוף את הציוד ולצאת מהבית, המשיך המערער להכותו עד אשר הצליח המתלון לצאת מהמקום. המערער אף סירב להשיב למתלון חלק מן הציוד שנותר בחצר הבית, הכולל כלי העבודה מסוג כלי תוכי בצבע אדום, לחצן לקונקטור RG6 בצבע אדום ומברג פיליפס בצבע אדום שחור של חברת סיגינט. נטען, שכתוצאה מהאירוע סבל המתלון מנפיחות קלה ורגישות בקרקפת אחורית, הוא נזקק לטיפול רפואי ושב לעבודתו לאחר ארבעה ימי מחלה.

4. בתשובתו לאישום ביום 29.11.21, הודה המערער כי המתלון הגיע לביתו כדי לבדוק ולתקן את בעיות

הקליטה, התגלע ויכוח בין המתלון לבינו, אך המתלון תקף את המערער. המערער הכחיש גם את הגניבה המיוחסת לו.

5. במסגרת הליך הוכחות העידו המתלון, שכנו של המערער, שלושה שוטרים שהוזעקו למקום והנאשם. כן הוגשו מסמכים שונים, ובהם שתי הודעותיו של המערער שנגבו במשטרה. ב"כ הצדדים סיכמו בכתב והכרעת הדין ניתנה כאמור ביום 08.05.22.

6. לאחר שבית המשפט קמא הנכבד השמיע את עיקרי הכרעת הדין ומסר בידי הצדדים עותקיה, טענו הצדדים לעונש וביהמ"ש גזר את עונשו של המערער כמובא לעיל.

טענות המערער לעניין הרשעתו:

7. בפתח ערעורו המקיף והדקדקני טען המערער מפי ב"כ המלומד, שביהמ"ש טעה בבחינת העדויות והראיות האחרות ושגה בהתרשמותו ובקביעותיו העובדתיות. בערעורו פילג הסניגור את האירוע לפי הוראות החיקוק, כמפורט להלן:

8. לעניין האיומים - בעוד המתלון העיד שהמערער איים עליו במילים "אני ארביץ לך", נאמר בכתב האישום כי האיום נוסח במילים "אני נותן לך מכות"; באחת מחזרותיו של המתלון על תיאור המעשה, בעת עדותו, סיפר על אלימות וצעקות אך לא ציין מפורשות איומים; השכן העיד על "צעקות וקללות" אך לא על איומים.

9. לעניין התקיפה - סתירות מהותיות בין דברי המתלון לדברי השכן גלומות בכך, שהמתלון טען שהמערער הכה בפניו פעמיים ומספר פעמים באמצעות מכסה של פח צבע, ואילו השכן מסר על דחיפה אחת ומכה אחת באמצעות המכסה.

10. לעניין הגניבה - אין כל ראיה לאשמתו של המערער בעבירה זו, משחיפוש שנעשה בבית המערער על-ידי השוטרים שהוזעקו למקום, לא העלה דבר.

11. ככלל, סבור הסניגור שלא ניתן משקל מספיק לסכסוך המתמשך בין המערער לשכן, בגינו ראוי היה לנקוט זהירות מוגברת בהערכת העדות.

דין ומסקנות:

12. נפתח במושכלות יסוד: ערכאת הערעור נמנעת ברגיל מלהיכנס בגבולה של הערכאה הדיונית, מטעמי חלוקת

תפקידים ראויים בין הערכאות - זו מבררת, זו מבקרת, ולכל ערכאה כלים ייעודיים לביצוע מלאכתה.

כך, ערכאת הערעור אינה מתערבת בקביעות שבעובדה ובממצאי מהימנות שקבעה הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים, שבהם קביעותיה של האחרונה אינן סבירות בעליל, שנפלה בהן טעות מהותית הגלויה על-פני הדברים, או כשמדובר בהכרעה המבוססת על ראיות חפציות או היסקים הגיוניים, שאז אין לערכאה הדיונית עדיפות ביחס לערכאת הערעור [וראו תמצית הלכה בע"פ 6277/20 **היילי נ' מ.י.** (2021), פסקה 21]. המקרה שלפנינו אינו חריג.

13. ביהמ"ש פרט בהרחבה את הראיות, עדויות ומוצגים, ואת תרומתה של כל אחת מהן למסקנתו. כל ראייה נבחנה כשלעצמה וביחס לחברותיה, כשבסיכומו של דבר קבע ביהמ"ש כי עדותו של המתלונן ראוייה לאמון מלא והיא נתמכת בעדות השכן, בדו"חות השוטרים, בסרטון שהופק ממצלמת גוף של אחד השוטרים, בתיעוד שיחות למוקד המשטרה, ובתיעוד הרפואי. מנגד, תיאר ביהמ"ש במילים קשות את התרשמותו מהמערער - "מצאתי את גרסתו של הנאשם מופרכת ושקרית ואפשר היה להוסיף ולהרחיב אודות היבטים נוספים, אך לא מצאתי הכרח לעשות כן. גרסתו של הנאשם לא רק שלא עוררה בי אמון, אלא שהתרשמתי כי כול כולה ניסיון היתממות מכוון וניסיון התחמקות מלהתמודד עם האשמות החמורות המיוחסות לו. הניסיון לתאר סיטואציה בה כולם נהגו בו באלומות או בחוסר הגינות, המתלונן, השכן וגורמי אכיפת החוק, לא צלח".

14. עדותו של המתלונן היתה מפורטת, תלונתו נמסרה סמוך מאוד לאחר המעשה בשיחה למוקד המשטרה [תקליטור 9/ת] ובהמשך לשוטרים שהגיעו למקום, ואכן נמצאו לה סימוכין של ממש בראיות שעיקרן דיווחו של השכן בשיחה למוקד המשטרה, בשלביו האחרונים של האירוע, ובו תיאור המתרחש במילים "הרביץ לו והעיף אותו קיבינימאט... הוא ממש הרביץ לו" [5/ת]; עדותו של השכן, ממנה ברור שלא ראה את כל האירוע, אך ראה את המערער תוקף את המתלונן ומקלל אותו, כשהמתלונן אינו משיב באלומות, "לא הפעיל כוח... ולא ניסה להילחם"; ובתיעוד החבלה באחורי ראשו של המתלונן [3/ת].

15. בטענותיו תוקף המערער את קביעותיו העובדתיות של ביהמ"ש, ללא כל הצדקה לחריגה מכלל אי-ההתערבות. הבאנו לעיל את עיקרי הראיות עליהן סמך ביהמ"ש את התרשמותו וקביעותיו, ודי בכך. איננו מוצאים צורך להוסיף על דבריו של ביהמ"ש ביחס למערער, שמקובלים אף עלינו.

16. עוד נבהיר לעניין הגניבה, שאף לדעתנו השתכללה העבירה כשביקש המתלונן לאסוף את כליו שנפלו בחצרו של המערער, אך האחרון מנע זאת ממנו, וכך נותרו הכלים בחזקת המערער ולא נראו עוד.

17. לנוכח האמור לעיל, איננו מוצאים צורך לדון בטרזניית המערער לעניין המשמעות הראייתית - השולית - שנתן ביהמ"ש להחלטת ההגנה שלא להגיש כמוצג את הודעתו של המתלונן במשטרה.

18. אנו דוחים אפוא את הערעור על הכרעת הדין.

19. ולגזר הדין: העונש שהוטל מדוד ומתון, ואין כל עילה להתערב בו, משהתחשב בית המשפט בנסיבותיו האישיות

של המערער ונתן להן משקל הולם.

סוף-דבר:

20. הערעור נדחה, על כל חלקיו.

ניתן היום, י"ז כסלו תשפ"ג, 11 דצמבר 2022, במעמד המערער וב"כ עו"ד אלפסי וב"כ המשיבה עו"ד רוזנצוויג.

מיכל ברנט, שופטת בכירה
אב"ד
שמואל בורנשטין, שופט
עידו דרויאן-גמליאל, שופט